

den Bankgaranti, der gennemførtes, i Virkeligheden skulde hedde noget helt andet end „Bankgaranti for Landmandsbanken“.

I stor Udstrækning har jeg ikke i Sinde at hæfte mig ved Navne, men der er enkelte Navne, som har en saadan Tilknnytning til det offentlige Liv, at jeg ikke helt i Tavshed kan forbigaa disse, og hvis jeg vilde gøre det, vilde de vedkommende selv optage det som en Fornærmelse. Af dem, der har Tilknnytning til Rigsdagen, til Pressen og til Regeringen, er der jo en Del omhandlet ogsaa her i Beretningen, og der er nogle af disse Navne, som efter almindelig god gammeldags Opfattelse er stærkt kompromitterede. Jeg tænker her først paa en Landstingsmand, der er Medlem af Venstre, nemlig Hr. Bülow. Han har efter Beretningen haft Fingrene med i talrige af Bankens Forretninger. Det hedder i Kommissionens Beretning, at han i Virkeligheden „ofte bidrog til at skaffe et Resultat“, „men hans Sammenblanding af Interesser har formentlig voldt mere Skade end Gavn“. Nogen varm Anerkendelse af denne Venstrelandstingsmand kan man altsaa ikke sige, at Bankkommissionens Beretning er. Det Spørgsmaal er med Rette oppe i Befolkningen, om en Mand, der bedømmes paa den Maade, og om hvem der er talrige Skildringer, ikke i eet Afsnit, men snart sagt i alle Afsnit i denne Bog, kan være Landstingsmand, og om Venstre vedblivende vil forsøge at opretholde ham som saadan. Jeg skal ikke i Dag fordybe mig i Mandens mange Forretninger. Jeg skal ikke fordybe mig deri, men skal blot paapege hans mere end Dobbeltstilling som Nationalbankens Formand, som Landstingets Formand og som Sagfører og Raadgiver for Landmandsbanken i Tider, da vi nu ved, i hvilken Grad Nationalbanken og Landmandsbanken har arbejdet sammen, og hvor ogsaa Regeringens Forbindelse med Landmandsbanken har været af betydelig Interesse. Jeg skal heller ikke fordybe mig i de Honorarer, han fik. Det var jo Honorarer, der slaar Rekorden for Sagførersalærer. Skønt man har hørt meget ondt om Sagførersalærer, er disse alligevel saa store, at man fandt det nødvendigt at dele dem paa flere Konti og at give den ene Del af Honoraret et falsk Navn for at skjule, hvad det virkelig var, man udbetalte.

Jeg har set i et Venstreblad i disse Dage, i „Faaborg Folketidende“ — det er maaske ikke noget meget kendt Blad, men det er dog et Blad —, en Artikel, hvori man beskæftiger sig med Hr. Bülow, og denne

Artikel ender meget prisværdigt med følgende Ord. Der staar: „Gaar Hr. Bülow ikke selv, bør Partiet Venstre fjerne ham, det er den Dom, Venstrevælgerne fælder over den usympatiske Politiker Hr. Bülow.“ Ja, jeg spørger, altsaa foreløbig kun, hvorledes det forholder sig med dette Landstingsmandat, om Venstre virkelig mener at kunne sidde denne Vælgeres Mening, som udtrykkes i et af Venstres Blade, overhørig, om ikke denne Mand burde ophøre at være politisk Repræsentant for Venstre. Jeg tilføjer kun: Hvad vilde Venstre sige, hvis det var en Socialdemokrat, der befandt sig i en lignende Stilling? Idet jeg gaar ud fra, at vi om faa Dage vil erfare, hvem der skal være Afløser for Hr. Bülow i Landstinget, skal jeg forlade ham.

Men jeg maa dernæst nævne, som alt sagt, et Medlem af Ministeriet, som berøres stærkt af Bankkommissionens Beretning. Jeg tænker paa Udenrigsministeren. Jeg ser nok, at Professor Birck — det er jo en af Bankkommissionens Medlemmer — i en meget hastigt tilvejebragt Avisartikel, har søgt at kaste et Undskyldningens Klædebon over Udenrigsministerens Handling; og for saa vidt der bestaar Venskab mellem Udenrigsministeren og Professor Birck, er det jo meget smukt, at Vennen iler Vennen til Hjælp og søger at gøre, hvad gøres kan for at glatte ud, hvad der kan glattes ud; det er rent menneskeligt set en meget pæn Handling, men det er jo ikke alene disse rent menneskelige Handlinger, det kommer an paa her. Der er jo overgaaet alle Mennesker Ting, som var menneskelige; jeg har jo Erindringer om talrige Ting, der er bedømt ganske anderledes, end Venstre og Professor Birck nu synes at ville bedømme dem, der er *mærket* af Bankkommissionen. Jeg tror, at det gælder alle dem, der er kompromitteret, at en eller anden plausibel Undskyldning kan der vel altid findes; at nogle kan have gjort det af Dumhed eller Uvidenhed eller Mangel paa Eftertanke. Der kan, som man har set det ved Rettens Behandling af disse Sager, opstilles meget, som kan være mere eller mindre god Undskyldning for de paagældende; men det forekommer mig, at det, man her maa spørge sig selv om, er, om der virkelig fra en god, jævn Samfundsborgers moralske Synspunkt overhovedet findes nogen Undskyldning for at deltage i Børsspil. Jeg har aldrig forstaaet, at dette var en forsvarlig Handling, som kunde berettige til og overhovedet finde nogen Art Undskyldning. Men navnlig gælder det jo, at den, der søger at stige op til de højeste politiske Tillidshverv og